

Arrest

nr. 97 716 van 22 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juni 2012 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen alsook van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Per aangetekend schrijven van 18 november 2007 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 23 juli 2008 wordt de verzoekster in toepassing van de artikelen 9ter en 13 van de vreemdelingenwet gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar.

Op 9 juli 2009, op 4 augustus 2010 en op 10 augustus 2011 wordt verzoeksters verblijfsmachtiging telkenmale verlengd voor de duur van 12 maanden.

Op 12 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing waarbij de aanvraag tot verlening van de machtiging tot voorlopig verblijf geweigerd wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht op 4 oktober 2012 en die als volgt is gemotiveerd:

*“Naam: H., K. (R:R.: ...)
nationaliteit: Armenië (Rep.)
geboren te A. op (...) 1952
adres: (...)*

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 19/11/2007 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, heb ik de eer u mee te delen dat, overeenkomstig artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007), aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkene een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten heeft ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 19/11/2007. Dat dit verzoek door onze diensten op 23/07/2008 gegrond werd verklaard waarna betrokkene in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 21/08/2008 tot 30/08/2012.

Overwegende dat op 19/03/2012 onze diensten verzocht werd betrokkene een nieuwe verblijfsverlenging toe te staan.

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (zie verslag arts- adviseur dd, 28.03.2012 in gesloten omslag) (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen {B.S. van 27 oktober 1981}, zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 {B.S. van 6 december 1996} en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend bestaan niet langer of zijn zodanig gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980).

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden.

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkenen dient door uw diensten te worden ingehouden.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

(...)”

Op 12 juni 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht op 4 oktober 2012.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter, 13 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 9 en 10 van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot wijziging van het de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Koninklijk besluit van 17 mei 2007), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3, 13 en 15 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekster citeert de motivering van de bestreden beslissingen en licht het middel als volgt verder toe:

“De verzoekende partij in deze quasi 5 jaar tijd door geen enkele controlegeneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken werd onderzocht en dus uit niets blijkt dat de medische toestand in dewelke de verzoekende partij verkeerde op het ogenblik dat haar een verblijfvergunning werd afgeleverd, op fundamentele wijze zou verbeterd zijn;

Dat zulks ook niet blijkt uit de motivering van de beslissing, die geen concrete omstandigheden aanduidt op grond waarvan zou kunnen besloten worden dat de toestand van de betrokkene dusdanig gewijzigd is dat een verblijfsmachtiging niet langer nodig zou zijn;

Dat Dr. T. in de brief van 285/3/2012 weigert rekening te houden met alle medische elementen, zoals de aangehaalde “mastitis”, en de moeilijk controleerbare hypertensie, waarvan de behandelende arts zegt dat het zeer gevaarlijk is, dat de betrokkene de anti-hypertensiva zou stoppen;

Dat hetzelfde geldt voor het besluit dat de verzoekende partij in staat zou zijn om te reizen en geen mantelzorg zou nodig hebben;

Dat hier geneeskunde wordt bedreven met de natte vingers, in strijd met de plicht tot zorgvuldigheid;

Dat, in geval er een verdedigbare grief wordt aangevoerd met als basis een mogelijke schending van art. 3 E.V.R.M., zoals in casu, vereist art. 13 E.V.R.M. een nauwgezette controle door een nationale overheid (E.H.R.M. 12 april 2005, Chamaiev en cons/Georgië en Rusland, §448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico op behandeling die ingaat tegen artikel 3 E.V.R.M. (E.H.R.M. 11 juli 2000, Jabari/Turkije, §50);

Dat er in casu onder geen enkel beding sprake kan zijn van een nauwgezette controle omtrent de medische toestand van de verzoekende partij;

Dat het verder absoluut niet bewezen voorkomt dat de verzoekende partij toegang zou hebben tot de geneeskundige zorgen in Armenië;

Dat de verzoekende partij sinds vele jaren in België woont en dus geen woonplaatsregistratie meer heeft in Armenië;

Dat zij zonder woonplaatsregistratie, geen toegang kan krijgen tot de geneeskundige zorgen (cfr. Country sheet Caritas, p. 6 en 7);

Dat verder de kosteloosheid van de geneeskundige zorgen in Armenië een illusie is, die absoluut niet beantwoordt aan de realiteit;

Dat geen enkele dokter bereid zal zijn zorgen te verstrekken, zonder dat hem/haar iets in het zwart wordt betaald;

Dat het Bevel om het grondgebied te verlaten, dient geschorst en vernietigd te worden in de mate dat de eerste beslissing wordt geschorst of vernietigd;”

3.2. De verzoekster voert geen wettigheidskritiek aan ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, maar stelt enkel dat deze beslissing dient te worden geschorst of vernietigd in de mate dat de eerste

bestreden beslissing wordt geschorst of vernietigd. Het middel wordt dan ook enkel onderzocht ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

3.3. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekster in de uiteenzetting van het middel niet aanduidt op welke wijze de eerste bestreden beslissing een schending zou inhouden van de artikelen 9ter en 13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 9 en 10 van het voornoemde Koninklijk besluit van 17 mei 2007 en van de artikelen 13 en 15 van het EVRM. Met het louter theoretische betoog omtrent artikel 13 van het EVRM zet de verzoekster niet uiteen op welke wijze de eerste bestreden beslissing deze verdragsrechtelijke bepaling zou miskennen. De overige hierboven genoemde schendingen worden op geen enkele wijze verder toegelicht in het verzoekschrift. Het middel is dan ook niet ontvankelijk wat de schending van de genoemde bepalingen betreft.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Hetzelfde geldt voor het bepaalde in artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu bevat de eerste bestreden beslissing een redengeving in rechte, met name wordt in de motieven verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 9ter en 13 van de vreemdelingenwet en de artikelen 9 en 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig gewijzigd zijn dat de machtiging niet langer nodig is. De eerste bestreden beslissing wijst erop dat werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft en verwijst hiertoe uitdrukkelijk naar het verslag van de arts-adviseur dat onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissingen aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht. Dit advies wordt derhalve geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing. Tot slot concludeert de gemachtigde van de staatssecretaris dat het, gezien de gemaakte vaststellingen, niet langer blijkt dat de betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in het land van herkomst of het land van gewoontelijke verblijf is zodat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar haar land van herkomst of gewoontelijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op artikel 3 van het van het EVRM.

De eerste bestreden beslissing bevat dan ook onmiskenbaar een motivering zowel in rechte als in feite. De verzoekster maakt voorts niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motivering, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.5. In de mate dat de verzoekster de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel mede vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt samen met de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht onderzocht en dit in het kader van artikelen 9ter en 13 van de vreemdelingenwet en artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007, gelet op de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van deze artikelen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6. Artikel 9 van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007 luidt als volgt:

“De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.”

Artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

(...);

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

(...)”

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

3.7. De Raad stelt vast dat de verweerder, op basis van artikel 13 van de vreemdelingenwet en artikel 9 van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007, gemachtigd is om na te gaan of de verzoekende partij nog steeds voldoet aan de omstandigheden op basis waarvan voordien een machtiging tot voorlopig verblijf werd toegekend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In het bijzonder is de verweerder gemachtigd om na te gaan of de omstandigheden op basis waarvan de machtiging tot voorlopig verblijf

werd verleend nog steeds bestaan of niet dermate ingrijpend gewijzigd zijn zodat een machtiging nog steeds nodig is. Om deze beoordeling te maken wordt de voorlegging van een recent medisch getuigschrift gevraagd.

3.8. De Raad wijst erop dat in de beslissing van 23 juli 2008 waarbij de verzoekster gemachtigd wordt tot een voorlopig verblijf van één jaar uitdrukkelijk werd gesteld dat de geldigheid van het verblijfsdocument slechts wordt verlengd na voorafgaande toelating van de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties en dat de verzoekster via de burgemeester van haar verblijfplaats een verzoek tot verblijfsverlenging dient te richten voorzien van, onder meer, een recent medisch getuigschrift, dat de therapietrouw bevestigt en opgesteld is door de geneesheer die de therapeutische opvolging verzekert. Deze vermelding werd tevens opgenomen in de latere beslissingen waarbij het voorlopig verblijf van de verzoekster telkenmale werd verlengd voor de duur van 12 maanden.

Op 12 maart 2012 werd de verzoekster per aangetekend schrijven verzocht om in het kader van haar aanvraag tot verblijfsverlenging het bijgevoegde medisch getuigschrift in te vullen en terug te sturen alsook alle andere medische rapporten met betrekking tot de evolutie van haar ziekte(n).

De verzoekster gaf hieraan gevolg en maakte een aantal medische attesten alsook het bijgevoegde medisch getuigschrift over. Het voorgelegde medische getuigschrift en de bijgevoegde attesten werden geëvalueerd door de arts-adviseur en deze gaf hieromtrent op 28 maart 2012 verslag ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris. Op 12 juni 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris om op basis van het verslag van de arts-adviseur geen gunstig gevolg te geven aan verzoeksters aanvraag tot verlenging en besliste hij haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Aangezien de verzoekster op de hoogte was gebracht van de voorwaarde van het voorleggen van recente medische getuigschriften opdat een verlenging kan worden gegeven van de verblijfsmachtiging en aangezien zij deze recente getuigschriften ook daadwerkelijk voorlegde, kan de verzoekster niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris een controlegeneesheer had moeten aanstellen. Er valt trouwens niet in te zien hoe het gebrek aan een onderzoek door een controlegeneesheer zou kunnen leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De verzoekster toont immers niet aan dat er een wettelijke verplichting zou bestaan om een controlegeneesheer aan te stellen noch toont zij aan in hoeverre deze controle had kunnen leiden tot een voor haar meer gunstige beslissing.

3.9. Op grond van de door de verzoekster voorgelegde medische getuigschriften heeft de arts-adviseur onderzocht of de verzoekster nog voldeed aan de bijzondere omstandigheden op basis waarvan voordien een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd toegekend.

De arts-adviseur concludeerde na evaluatie van deze medische getuigschriften dat:

“Graag beantwoord ik uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van de verlenging van de machtiging tot verblijf.

Voor mijn advies maak ik gebruik van de medische stukken die ons werden bezorgd door de betrokkene op de formele vraag (d.d. 12/03/2012) om ons het standaard medisch getuigschrift evenals alle medische rapporten met betrekking tot de evolutie van haar ziekte te bezorgen:

Standaard medisch getuigschrift (d.d. 19/03/2012) opgemaakt door dr. H., huisarts, waaruit blijkt dat de betrokkene een moeilijk controleerbare hypertensie heeft. Verder worden een gastric bypass en mastitis vermeld bij de redenen van de aanvraag/verlenging. Er wordt vermeld dat de stopzetting van de anti-hypertensiva zeer gevaarlijk zou zijn;

Medische getuigschriften (d.d. 08/11/2007 en 08/11/2007) ingevuld door dr. H., huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene hypertensie heeft en behandeld wordt met 4 antihypertensiva waarvan 1 in verband met een clinical trial die zal lopen gedurende 5 jaar;

Medisch attest (d.d. 02/04/2008) opgemaakt door dr. B., huisarts, waaruit een chronische aandoening blijkt;

Medische attesten (d.d. 24/04/2008 en 20/06/2011) opgemaakt door dr. H., waaruit blijkt dat betrokkene een operatie onderging en opgevolgd dient te worden;

Verslag (d.d. 15/05/2009) van dr. Valk, chirurg, waarin een laparoscopische ingreep (gastric bypass) op 8/5/2008 evenals de noodzaak tot opvolging wordt vermeld;

Medisch attest (d.d. 12/07/2011) waarin de bypass wordt vermeld en de noodzaak tot opvolging;

© Afschrift uit het elektronisch medisch dossier: verslag van een pre-operatief consult (7/5/2008) van dr. D., endocrinoloog;

Afschrift uit het elektronisch medisch dossier: verslag van een ziekenhuisopname (7/5/2008 - 11/05/2008) bij dr. H., chirurg, voor een gastric bypass;

Afschrift uit het elektronisch medisch dossier: verslag van een consult (d.d. 24/11/2010) bij dr. V., chirurg, na een afwijkende screeningsmammografie en NMR (27/09/2010). Controle is gepland na 6 maand om evolutiviteit aan te tonen of uit te sluiten;

Afschrift uit het elektronisch medisch dossier: verslag van een consult (30/09/2010) bij dr. V. bariatrisch chirurg (t.t.z. ingrepen om het gewicht te doen dalen); waaruit blijkt dat vitamine supplementen werden voorgeschreven. Een controle na 2 maand werd voorgesteld.

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 59-jarige dame een gastric bypass onderging in 2008 voor morbide obesitas. Het laatste controleonderzoek dateert van september 2010. Er werd toen een controle voorgesteld 2 maand later, zijnde 15 maand geleden, maar er is geen verslag bijgevoegd van dat consult.herkomstland. De opvolging van een gastric bypass en de vitaminesupplementen, die overigens niet voorkomen bij de behandeling zoals vermeld door de huisarts, kunnen we niet weerhouden als essentieel in het kader van een 9ter.

In de voorgeschiedenis is een mastitis tijdens de geboorte van haar tweede kind te weerhouden. Tijdens een NMR in september 2010 werd een controle-echo gevraagd om de evolutie van een afwijking (niet mastitis) te checken. We vinden in het ons toegezonden dossier geen informatie over dit opvolgonderzoek. Het is onduidelijk op welke basis de huisarts "mastitis" vermeldt bij de actuele problematiek. Op basis van de beschikbare gegevens kunnen we deze problematiek niet weerhouden in het kader van artikel 9ter.

Ten slotte is er de hypertensie die volgens de huisarts "moeilijk controleerbaar" is en dat het stopzetten van de antihypertensiva "zeer gevaarlijk" zou zijn. In de recentere attesten is geen sprake meer van de medicatie uit de clinical trial. De moeilijk controleerbare hypertensie wordt vermeld in een preoperatief verslag in 2008. De betrokkene wordt hiervoor behandeld met barnidipine (Vasexten®) en losartan/hydrochlorthiazide (Loortan Plus Forte®). Sindsdien is er, volgens de beschikbare gegevens, geen consult bij een specialist om te proberen om die "moeilijk controleerbare" hypertensie onder controle te krijgen. Er wordt nergens een bloeddrukwaarde vermeld noch een periode van acute verergering met eventuele opname.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

De vraag stelt zich naar de behandelingsmogelijkheden en opvolging van hypertensie in Armenië.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

(1) Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank van plaatstelijke artsen die werkzaam zijn in het land van herkomst en die gecontracteerd zijn door het bureau van de medische adviseurs van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 09/02/2012 met uniek referentienummer AM-2364-2012.

Betreffende de medicamenteuze behandeling: uit (1) blijkt dat valsartan/hydrochlorthiazide (alternatief voor losartan/hydrochlorthiazide) en nifedipine of amlidipine (beide alternatieven voor barnidipine) beschikbaar zijn in Armenië.

Verder blijkt uit dezelfde informatieve dat er cardiologen zijn in Armenië.

Uit het toegankelijkheidsonderzoek op 26/03/2012 blijkt dat:

Aangezien behandeling en opvolging voor de aandoening beschikbaar is, stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen. Uit informatie waarover DVZ beschikt (zie rapport Caritas: Country Sheet Armenia, januari 2010) blijkt dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat. Echter de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Verder blijkt dat de aandoening van betrokkene in deze lijst voor gratis zorgen is opgenomen, en zowel de nodige medicatie als de nodige opvolging door een specialist gratis zijn. De gespecialiseerde zorgen zijn beschikbaar in de poliklinieken en in de gespecialiseerde centra. Verder kan betrokkene beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen. Betrokkene legt ook geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene in staat is om in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Later is er een ouderdomspensioen voor mannen vanaf 63 jaar, voor vrouwen vanaf 62,5 jaar. Voorwaarde is 25 jaar officieel in loondienst gewerkt hebben. Voor wie minder dan 5 jaar in officiële loondienst gewerkt heeft, is er een sociaal ouderdomspensioen. Hieruit blijkt dat deze zorgen toegankelijk zijn."

Het verslag van de arts-adviseur van 28 maart 2012, maakt zoals reeds eerder besproken, integraal deel uit van de motivering van de eerste bestreden beslissing. Uit dit verslag blijkt dat de arts-adviseur een grondig onderbouwde beoordeling heeft gemaakt van de medische attesten die de verzoekster heeft voorgelegd in antwoord op de aan haar per aangetekend schrijven van 12 maart 2012 geformuleerde vraag. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling van de arts-adviseur toont niet aan dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen. Met de loutere opmerking dat er geen sprake is van een nauwgezette controle omtrent de medische toestand van de verzoekster en er geneeskunde wordt bedreven met de natte vingers, toont de verzoekster geenszins een dergelijk onredelijk of onzorgvuldig handelen aan. Ook waar de verzoekster kritiek uitoefent op vaststelling dat zij geen nood heeft aan mantelzorg en dat zij in staat is om te reizen, beperkt de verzoekster zich tot zeer algemene en vage bewoordingen waarmee zij echter op geen enkele wijze aantoont dat deze vaststellingen niet correct of kennelijk onredelijk zouden zijn. Dit klemt des te meer nu de huisarts van de verzoekster in het door haar bijgebrachte medisch getuigschrift van 19 maart 2012 uitdrukkelijk attesteert dat géén mantelzorg is vereist, zodat niet kan worden ingezien hoe de eerste bestreden beslissing op dit punt foutief of onredelijk zou zijn.

3.10. Waar de verzoekster stelt dat geen rekening wordt gehouden met de mastitis en de moeilijk controleerbare hypertensie, merkt de Raad op dat de verzoekster bij haar kritiek voorbij gaat aan de concrete motivering van de eerste bestreden beslissing, met name waar in het verslag van de arts-adviseur wordt geoordeeld dat: *“In de voorgeschiedenis is een mastitis tijdens de geboorte van haar tweede kind te weerhouden. Tijdens een NMR in september 2010 werd een controle-echo gevraagd om de evolutie van een afwijking (niet mastitis) te checken. We vinden in het ons toegezonden dossier geen informatie over dit opvolgonderzoek. Het is onduidelijk op welke basis de huisarts “mastitis” vermeldt bij de actuele problematiek. Op basis van de beschikbare gegevens kunnen we deze problematiek niet weerhouden in het kader van artikel 9ter. Ten slotte is er de hypertensie die volgens de huisarts “moeilijk controleerbaar” is en dat het stopzetten van de antihypertensiva “zeer gevaarlijk” zou zijn. In de recentere attesten is geen sprake meer van de medicatie uit de clinical trial. De moeilijk controleerbare hypertensie wordt vermeld in een preoperatief verslag in 2008. De betrokkene wordt hiervoor behandeld met barnidipine (Vasexten®) en losartan/hydrochlorthiazide (Loortan Plus Forte®). Sindsdien is er, volgens de beschikbare gegevens, geen consult bij een specialist om te proberen om die “moeilijk controleerbare” hypertensie onder controle te krijgen. Er wordt nergens een bloeddrukwaarde vermeld noch een periode van acute verergering met eventuele opname”* en waar tevens aan de hand van objectieve gegevens afkomstig uit de MedCOI-databank wordt geoordeeld dat de behandeling voor hypertensie in Armenië beschikbaar is. Uit het verslag van de arts-adviseur blijkt dan ook dat deze laatste wel degelijk heeft gemotiveerd waarom de mastitis niet kon worden weerhouden en dat tevens uitdrukkelijk werd geoordeeld dat er in Armenië een behandeling beschikbaar voor de hypertensie waaraan de verzoekster lijdt. Deze concrete motivering van de eerste bestreden beslissing wordt door de verzoekster niet betwist, zodat zij met haar algemeen betoog dat de eerste bestreden beslissing *“geen concrete omstandigheden aanduidt op grond waarvan zou kunnen besloten worden dat de toestand van de betrokkene dusdanig gewijzigd is dat een verblijfsmachtiging niet langer nodig zou zijn”* geen schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Voor zover het de bedoeling zou zijn van de verzoekster om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de arts-adviseur.

3.11. Inzoverre de verzoekster stelt dat zij zonder woonplaatsregistratie geen toegang kan krijgen tot de geneeskundige zorgen in Armenië en waar zij hiertoe verwijst naar het Caritas Armenia Country Sheet op de pagina's 6 en 7, dient te worden opgemerkt dat uit de informatie op pagina 7 van het Caritas-rapport waar de verzoekster naar verwijst enkel blijkt dat een Armeens staatsburger een geldig nationaal paspoort dient voor te leggen in bepaalde situaties, zoals bijvoorbeeld om gebruik te kunnen maken van de diensten van polyklinieken en ziekenhuizen. Op de pagina's 6 en 7 van dit rapport wordt nergens gespecificeerd dat een woonplaatsregistratie in Armenië vereist zou zijn om toegang te krijgen tot de geneeskundige zorgen in Armenië, zoals de verzoekster beweert. Er zou wel een *“residence card”* vereist zijn, maar dit slaat enkel op staatlozen en vreemdelingen in Armenië zodat dit niet van toepassing is op de verzoekster die blijkens de stukken van het administratief dossier een Armeens paspoort heeft voorgelegd. De verzoekster maakt met haar betoog dan ook geenszins concreet aannemelijk dat een woonplaatsregistratie noodzakelijk is om toegang te krijgen tot de voor haar

noodzakelijke medische zorgen, noch toont zij aan dat zij bij haar terugkeer in Armenië geen woonplaatsregistratie kan verkrijgen.

De verzoekster gaat in haar betoog bovendien voorbij aan de concrete beoordeling omtrent de toegankelijkheid van de voor haar noodzakelijke medische zorgen en medicatie in Armenië. Uit het verslag van de arts-adviseur van 28 maart 2012 blijkt dat deze toegankelijkheid als volgt concreet werd beoordeeld: *“Aangezien behandeling en opvolging voor de aandoening beschikbaar is, stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen. Uit informatie waarover DVZ beschikt (zie rapport Caritas: Country Sheet Armenia, januari 2010) blijkt dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat. Echter de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Verder blijkt dat de aandoening van betrokkene in deze lijst voor gratis zorgen is opgenomen, en zowel de nodige medicatie als de nodige opvolging door een specialist gratis zijn. De gespecialiseerde zorgen zijn beschikbaar in de poliklinieken en in de gespecialiseerde centra. Verder kan betrokkene beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen. Betrokkene legt ook geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene in staat is om in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Later is er een ouderdomspensioen voor mannen vanaf 63 jaar, voor vrouwen vanaf 62,5 jaar. Voorwaarde is 25 jaar officieel in loondienst gewerkt hebben. Voor wie minder dan 5 jaar in officiële loondienst gewerkt heeft, is er een sociaal ouderdomspensioen. Hieruit blijkt dat deze zorgen toegankelijk zijn.”*

Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing, waar het advies van de arts-adviseur integraal deel van uitmaakt, blijkt aldus dat de toegankelijkheid van de medische zorgen waar de verzoekster nood aan heeft, op uitvoerige wijze werd onderzocht, dat het onderzoek van de arts-adviseur wordt onderbouwd met gezaghebbende bronnen en dat hierbij tevens rekening wordt gehouden met de concrete situatie van de verzoekster. Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de medische zorgen en opvolging in Armenië toegankelijk zijn voor de verzoekster, aangezien verzoeksters aandoening is opgenomen op een lijst voor gratis medische verzorging en de medicatie en de opvolging door een specialist bijgevolg gratis zijn. Tevens wordt er op gewezen dat de verzoekster beroep kan doen op de steun van het IOM en dat zij kan instaan voor haar eigen levensonderhoud nu niet blijkt dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. Het betoog van de verzoekster toont niet aan dat deze bevindingen kennelijk onredelijk of onjuist zouden zijn.

3.12. De verzoekster beweert verder dat de artsen in Armenië geen zorgen verstrekken tenzij zij in het zwart worden betaald en dat de kosteloosheid van de geneeskundige verzorging in Armenië een illusie is, doch zij brengt geen enkel concreet gegeven die deze bewering kan ondersteunen. Dergelijke blote beweringen doen dan ook geen afbreuk aan de uitvoerige en gedocumenteerde beoordeling dienaangaande zoals blijkt uit het verslag van de arts-adviseur van 28 maart 2012.

3.13. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat de verweerder *in casu* niet op grond van de juiste feitelijke gegevens tot zijn besluit is gekomen, noch toont zij aan dat de eerste bestreden beslissing niet steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.14. De Raad wijst er voorts op dat de verzoekster, om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoekster moet haar beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad merkt op dat de verzoekster in voorliggend geval enkel kritiek uitoefent op de motivering van de eerste bestreden beslissing. Het betoog van de verzoekster is niet dusdanig geconcretiseerd dat zij

aantoont dat er in haar hoofde ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Uit de bespreking van het voorgaande is immers gebleken dat de arts-adviseur heeft geoordeeld dat de verzoekster kan reizen en dat zij geen nood heeft aan mantelzorg. Er werd bovendien een grondig onderzoek gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling en opvolgingsmogelijkheden voor de verzoekster en de arts-adviseur is tot het besluit gekomen dat de nodige medische zorgen en specialistische opvolging zowel beschikbaar als toegankelijk zijn voor de verzoekster in haar land van herkomst. De verzoekster toont niet aan dat de bevindingen van de verweerder onjuist of kennelijk onredelijk zouden zijn. Zij toont met haar uiteenzetting dan ook geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan bijgevolg niet worden aangenomen.

3.15. Gelet op hetgeen besproken werd onder punt 3.2. en gelet op het feit de verzoekster geen gegrondd middel heeft aangevoerd ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, dient het beroep ook ten aanzien van de tweede bestreden beslissing te worden verworpen.

3.16. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enige middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrondd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE